

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Bjovulfs Drape eller det af Hr. Etatsraad Thorkelin 1815 udgivne angelsachsiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 284. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_11-txt-shoot-idm2068.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fire Krige mellem Gothen og Svenske omtaler Digtet og beskriver de to temmelig udførlig. I den første, strax efter Hrædels Død, faldt Hædkyn for Ongenthjov, i den anden faldt Ongenthjov for Higelaks Kæmper; i den tredje faldt Heardred, Higelaks Søn, for Ohter, eller vel snarere for hans Sønner, og i den fjerde hevnedes Bjovulf Skade, og indsatte, som det lader, Eadgilf eller Eadgils til Konge i Sverrig. Om disse Begivenheder kan det ikke undre os at fattes videre Beskeed, da vi alt længe har vidst, at der gennem mange Aarhundreder ere førte hyppige Krige mellem Upsals Konger og de Gothiske, uden, af Mangel paa indenlandske Sagn, at kunne oprede dem, men nu fortæller Digtet, at Higelak faldt i Frisland i en Strid mod Frankerne, her kan vi formode, og næsten kræve et frankisk Vidnesbyrd, og det finde vi virkelig. Det er Gregorius Turonensis, som beretter, at da Clodovæus dræbde adskillige smaa frankiske Konger, flydde en af deres Sønner, Phinibert til en dansk Konge, hvis Navn skrives temmelig forskiellig, men overalt saa, at man baade kan see det, som et fremmed Navn, er forhutlet, og nødes til at gienkiende Higelacs, da *Hilac* klarlig sees at være det blivende under alle Fordreielser*Fortællingen om Toget finder man i Suhms Dannemarks Historie 1st Deel S. 330, men udførligere i den Critiske Histories 7de (2det) Bind S. 375 seq. Cochilac, ventelig Kong Hilac, skrives Navnet mest, dog finder man ogsaa i en Afskrift Hrodolac, maaskee fordi Gregor har hørt han kaldtes Hrædling, og, efter Grams Udsagn, ogsaa Gothilac, som da vilde sige Gothen Higelac (Got-Hilac). Denne Kong Hilac tog heraf Anledning til at gjøre et Tog mod Frankerne, hvor han plyndrede en af Attuarernes eller Atvarernes Byer, men faldt siden etsteds i Nederlandene Aar 512. Kunde man endnu noget Øjeblik tvivle om at det er vor Higelacs Tog her fortælles, da maatte dog Tvivlen forsvinde, naar vi see, at begge Stæder i Digtet hvor Higelacs Fald omtales (S. 176 og 216) nævnes og *Hetvarerne* (hetware) der jo her maa ansees for det samme som Atvarerne, mellem hans Fiender. Stor er Vindingen ved denne lille Oplysning, thi vi lære ikke blot deraf, at Higelac er en historisk Person og hans frankiske Tog en virkelig Begivenhed, men vi se ogsaa, i hvilket Tidsrum de øvrige historiske Personer og Tildragelser maa have hjemme, hvis de i Digtet staae paa deres rette Plads, og vi skal nu med Fornøielse see, at saavidt vi end kan skiønne, passer Alt saa godt sammen, som vi i noget Oldsagn kan vente, thi er Hrodulf Rolf, da skulde han jo netop regiere da Higelac faldt, den ældgamle Hrodgar maa jo tænkes inden den Tid at være død, og en Søn af Ottar (Adils) skal jo i Upsal være samtidig med Rolf i Leire. Regne vi nu et halvt Aarhundrede tilbage, som vi see Digteren gjør, da komme vi til Midten af det 5te Aarhundrede, som den Tid da den gamle Halvdan maa være død, og hermed passer det aldeles, at Hengest, der gik til Britannien 449, omtales som Helt i Halvdans Tid. At det nu vel maa være meer end et Træf, at den gamle Skjalds og Suhms Regning stemmer saa godt, synes aabenbart, og man tør da vel antage, at ligesom de angelsachsiske Slægt-Registre have med Vermund og Uffo, Frovin og Vigge givet os en mærkelig Oplysning i vor Oldhistorie, dette Digt, med Gregors Hjælp, giver os en endnu bestemtere, ved urokkelig at stadfæste Slutningen om Rolfs Levetid i Begyndelsen af det 6te Aarhundrede. Værdien af een eneste saadan fast Punkt i de bølgende Oldsagn, er, som Kyndige veed, uberegnelig, 287men det kan man beregne, at om dette ogsaa var Digtets hele historiske Udbytte, havde dog Nordens Historiker Grund nok til inderlig at glæde sig over dets Opbevarelse og endelige Udgivelse, og jeg Belønning nok for mit Arbeide.